

קובץ

שברי מראות

צלטה

חושך ירד על הציירה. נראה שהאפלה חונה פה תקופה ארוכה. מאשים דרכנו בינות הפנסים הכבויים למחצה. פואטים פה וסג מקומיים ציויים, הצועדים בראשית מרכזים. נראה שהתקופה אבדה בקובץ הציירה.

הבית הרחוב וורשסקה

צומדת הרחוב בו אחי נולדה. צומדת עם סיגל וצירית מול מספר הבית בו עברה עליה ילדותה. לכאן שמעתי כל כך הרבה אצל אצילים כואבים.

יודעת שהבית המקורי חרב ומספרי הרחוב שנו, נשארו רק מצט מניס ותמונות המזכירים את הפאר שפע היה.

תחנת הרכבת

מדרגות ספורות מובילות לפתחה של תחנת הרכבת הקטנה שבקצה הציירה. מצליהם על הקיר מובלטת קשת בהירה. תהיה זו טעות לראות משהו פסטורלי ואופטימי במקום הו נשלחו היהודים לדרכם האחרונה.

השוק הפתוח בציירה

למראות תחנת הרכבת מתקבצים איכרי הסביבה, מניסים למכור את תוצרתם. שקים, דליים או סתם סלים מלאים תפוחי אדמה, גזרים, בצלים, בעיקר ירקות בסיסים.

ביניהם מלדקרים פירות הצונה: תותי יצר, דובדבנים
אוכמניות ועוד פירות יצר לא מוכרים.

הפער בין המוצר לארילה, בין הפירות הבהקים לבין
האנשים הדחויים לוצק למרומים.

רק כשאנחנו טועמות את הפירות אנחנו מבינות למה אמי
התאצעה.

שברי מצבות

11 זברים, ממסכות יוצאי קובל, נוסעים הלך ושוב כרחבי
הציורה. הולכים לאיבוד בין הסימטאות, מנסים למצוא את
המקום בו רכלו שברי המצבות שנותרו מבית הקברות
היהודי שהיה בציורה.

בתוך חצר פרטית המשמשת גם מחסן לחומרי בנייה נמצאה
האבדה. בסבך הקוצים, מרוכלים בצרבוניה מאות שברים.
חלקם בצרמות וחלקם מפולרים. בחלקן, המצבות נותרו
כמעט שלמות, רובן, רק שברים עליהן חרוטים בצברית
הפרטים. כל פיסה היא עדות לחיים שהיו פה לפני מלחמת
העולם השנייה. אני צוברת ממצבה למצבה וחושבת, הלאו
ואפשר היה להפוך אבן אבן לקרוא את הכתוב ולמצוא
שרידי או לזכר למסחה שהיתה.

בית הכנסת הגדול

צומדות במקנה הגדול המשמש כמתכנה. מתבוננות בצפרות
הפועלות ומאלינות לרחש מכונות התפירה. אמודי הברזל
עליהם נשענה עלת הנשים והאמחה בה עמדה בימת החלן
הם הצדות היחידה שפעם היה פה בית כנסת מפואר ומרשים.

כאן כונסו כל היהודים לפני שולחו לאי ההריאה.

על קירותיו חרתו את מילות הפרדה.

סביבנו שורות שורות של קולביט עליהם תלויים למשלוח
חליפות ומציליט מהודריט. אי אפשר שלא לדמיין את
דמויות הקרובים שאבדו לנו מתבוננים בנו מכל חליפה.

באכובה

ללצי העץ האדומים היצר באכובה, בדרכ לבורות ההרטה
ולאתר ההנצחה. מספרים את ספורט של יהודי קובל שהובלו
לכאן, לדרכט האחרונה.

רצעי נחמה

ורניקס, בלינצס, כבד קצוץ, בורשט, טריבלק עם
שמאלץ, קרפלק, הכל טעים ומחבק בתוק האפלה.
שפץ של צולות מרהיבות מלאות פירות יצר וקצפת מתוקה
בקונדיטוריה בלבוב, הם רצעי הנחמה במציאות העאומה
שנתגלתה.

נסעתי לקובל עם שתיים מבנותי

נסעתי להנכיח את לכרונות הורי!

סוירתי, סרקתי, חיפשתי, ולא מצאתי.

(אחרי ביקור ביוז'י 2019)